

О О т ч е ! да са справимъ у дома да с' идимъ,
Време то минувъ, да си идимъ съ майчѣ да са видимъ.

Ето ній са отзрѣвахме ней хабѣръ да неспроводимъ,

Нежъ окаяннѣ м а й к ѣ да по упокоимъ.

Ахъ моа майко ! този радостенъ хабѣръ ты като слушашъ,
Колко сладко ты за мене твоего сына щеш да са зарадвашъ

АВРААМЪ

ОТГОВАРѢЖ НА ІСАИЯ .

Чадо ! тѣй да вѣди, безъ да сѣдимъ скоро да си идимъ,
Но треба най напредъ слуги тѣ наши да намеримъ.

Защото, тѣ заклава н і е то Ти като чѣха,

Съ мене плачѣха по пѣта отъ тѣхъ се са назахъ.

Да ги намеримъ и хабѣръ по едного да неспроводимъ,

Че І с а а к ѣ е живъ съсъ вѣщъ си, ѣ нѣе да си идимъ.

АВРААМЪ

СЪСЪ ІСАИЯ ТѢЙ КАТО СѢ РАЗ-
ГОВАРѢЖЛИ, И СЛУГЫ ТѢ, ВОИ ТО
БЫЛЕ ПОДЪ ГОРѢ ТѢ, СѢ РАЗГОВА-
РАЛИ, СИИБАНЪ, ДЪМИЛЪ, НА СО-
ФЕРѢ, ТѢЙ:

О ты Софере ! не треба тѣка тѣй ній да сѣдимъ,
Но треба Г о с п о д а р и тѣ си да намеримъ.

Господинъ